

Słuchaj, Izraelu!

„Słuchaj, Izraelu, Pan jest naszym Bogiem – Panem jedynym” – 5 Mojż. 6:4 (BT).

To są słowa Mojżesza, który napomina Izrael, by nie zapominał o tym, że Pan Bóg jest ich Bogiem, Pan jedyny i nie ma innego, Jemu trzeba zaufać i Jemu służyć.

W tych słowach mieści się moc wiary Mojżesza i chęć wzbudzenia w Izraelu wiary w jedynego Boga, który niegdyś przemawiał do Izraelitów przy górze Synaj:

„Pierwszego dnia, trzeciego miesiąca od wyjścia synów Izraela z ziemi egipskiej, przybyli na pustynię Synaj. . . Jahwe rzekł do Mojżesza: Oto ja przyjdę do ciebie w gęstym obłoku, aby lud słuchał, gdy będę rozmawiał z tobą i uwierzył tobie na zawsze” – 2 Mojż. 19:1,9 (BT).

Mojżesz oznajmił słowa Jahwe ludowi. Pan Bóg Jahwe przemawiał, Izrael słyszał głos potężny, aby uwierzył Bogu na zawsze.

Słowa Mojżesza:

„Słuchaj, Izraelu! Pan jest naszym Bogiem”,

nie ma innego Boga w Izraelu, w którego można by wierzyć, mając tym większą moc przekonania.

Dalej czytamy w 2 Mojż. 19:16-19:

„Trzeciego dnia rano rozległy się grzmoty z błyskawicami, a gęsty obłok rozpostarł się nad górą i rozległ się głos potężnej trąby tak, że cały lud przebywający w obozie drżał ze strachu. Mojżesz wyprowadził lud z obozu naprzeciw Boga i ustawił u stóp góry. Góra zaś Synaj była cała spowita dymem, gdyż Jahwe zstąpił na nią w ogniu i uniósł się z niej dym, jakby z pieca, i cała góra bardzo się trzęsła. Głos trąby się przeciągał i stawał się coraz donioślejszy. Mojżesz mówił, a Bóg odpowiadał mu wśród grzmotów” – głosem. Tak Bóg przemawiał do Izraela, ale nie był to głos ludzki. Izrael nie mógł słuchać tego głosu, który do nich przemawiał, gdyż bardzo ich przerażał. Bardzo się bali, bo głos ten był tak straszny.

Następnie w 2 Mojż. 20:1-6 czytamy:

„Wtedy mówił Bóg wszystkie te słowa: Ja jestem Jahwe, twój Bóg, który cię wywiódł z ziemi egipskiej, z domu niewoli. Nie będziesz miał cudzych bogów obok mnie!

Nie będziesz czynił żadnej rzeźby, ani żadnego obrazu tego, co jest na niebie wysoko, ani tego, co jest na ziemi nisko, ani tego, co jest w wodach, pod ziemią! Nie będziesz oddawał im pokłonu i nie będziesz im służył, ponieważ Ja Jahwe, twój Bóg, jestem Bogiem zazdrosnym, który karze występki ojców na synach do trzeciego i czwartego pokolenia względem tych, którzy mnie nienawidzą”.

Pan Bóg przemawiał do Izraela po raz pierwszy na górze Synaj, oznajmiając im dziesięć przykazań, aby lud był świadomy i uwierzył, że przykazania te pochodzą od Boga oraz by uwierzył Mojżeszowi, który miał ich prowadzić do ziemi, którą Pan obiecał dać im w dziedzictwo. To doniosłe wydarzenie miało umocnić ich wiarę, wywołać bojaźń i posłuszeństwo Bogu i Mojżeszowi.

„I ZŁĄKŁ SIĘ LUD”

2 Mojż. 20:18-20 podaje dalej:

„Wtedy cały lud słysząc grzmoty i błyskawice oraz głos trąby i widząc górę dymiącą, przeląkł się i drżał, i stał z daleka. I mówili do Mojżesza: Mów ty z nami, a my będziemy cię słuchać! Ale Bóg niech nie przemawia do nas, abyśmy nie pomarli. Mojżesz rzekł do ludu: Nie bójcie się! Bóg przybył po to, aby was doświadczyć i pobudzić do bojaźni przed sobą, żebyście nie grzeszyli. Lud stał ciągle z daleka, a Mojżesz zbliżył się do ciemnego obłoku, w którym był Bóg”.

Takie było spotkanie Pana z Izraelem. Mojżesz, na krótko przed swoją śmiercią jeszcze raz przemówił do Izraela słowami: „Słuchaj Izraelu!”. Przemawiał jak ojciec do swoich synów, do swoich dzieci, pragnąc by nie zapomnieli o tym, co Pan mówił do nich na górze Synaj. Było to jego ostatnie napomnienie dla Izraela.

Mojżesz był bardzo skromnym człowiekiem. Sam Bóg wydał o nim takie świadectwo

„Mojżesz zaś był człowiekiem bardzo skromnym, najskromniejszym ze wszystkich ludzi, jacy żyli na ziemi” – 4 Mojż. 12:3.

W swym ostatnim napomnieniu dla Izraela nie zwrócił ich uwagi na siebie, lecz na Pana Boga, aby Jego słuchali i Jemu wierzyli.

Pan Bóg często przemawiał później do Izraela, także przez proroków, powołując się na obietnice dane ich ojcom. Największym jednak prorokiem był Mojżesz.

Przeczytajmy raz jeszcze jego słowa, którymi przemawiał do Izraela:

„Słuchaj Izraelu! I pilnie tego przestrzegaj, aby ci się dobrze powodziło, abyś się bardzo rozmnożył, jak ci przyrzekł Jahwe, Bóg ojców, że ci da ziemię opływającą w mleko i miód” – 5 Mojż. 6:3.

Izrael otrzymał tę ziemię trzy razy.

Pierwsze wejście do ziemi obiecanej miało miejsce wtedy, gdy Jozue wprowadził tam lud. Przeszli przez Jordan z pól moabskich, gdzie na górze Nebo umarł Mojżesz. Z tej góry oglądał on ziemię, do której zdążali. Czytamy o tym w 5 Mojż. 34:1-8: *„Mojżesz wstąpił ze stepów Moabu na górę Nebo, na szczyt Pisga, naprzeciw Jerycha. Jahwe zaś pokazał mu całą ziemię Gilead aż po Dan, całą Neftalego, ziemię Efraima i Manasses, całą krainę Judy aż po Morze Zachodnie, Negeb, okręg doliny koło Jerycha, miasta palm, aż do Soaru. Rzekł Jahwe do niego: Oto kraj, który poprzysiągłem Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi tymi słowami: Dam go twojemu potomstwu. Dałem ci go zobaczyć własnymi oczami, lecz tam nie wejdiesz. Tam w krainie Moabu, według postanowienia Jahwe, umarł Mojżesz, sługa Jahwe. I pochowano go w dolinie krainy Moabu naprzeciw Bet-Peor, a nikt nie zna jego grobu aż po dziś dzień. W chwili śmierci miał Mojżesz sto dwadzieścia lat, a wzrok jego nie był przyćmiony i siły go nie opuściły. Synowie Izraela opłakiwali Mojżesza na stepach Moabu przez trzydzieści dni. (. . .) Nie powstał w Izraelu więcej prorok podobny do Mojżesza, który by poznał Jahwe twarzą w twarz, ani równy we wszystkich znakach i cudach, które polecił mu Jahwe czynić w ziemi egipskiej, wobec faraona, wszystkich sług jego i całego kraju, ani równy mocą ręki i całą wielką grozą, jaką wywołał Mojżesz na oczach całego Izraela”. Drugie wejście do ziemi obiecanej – nastąpiło po niewoli babilońskiej, która trwała 70 lat, według proroctwa Jeremiasza (Jer. 25:11-14) – *„Cały ten kraj zostanie spustoszony i opuszczony, a narody służyć będą królowi babilońskiemu przez siedemdziesiąt lat. A po upływie siedemdziesięciu lat ukarze króla Babilonu i ten naród – wyrocznia Jahwe – ich grzechy i kraj babiloński; zamienię go na wieczne pustkowienie. Wypełnię na tym kraju wszystkie swoje słowa, które wypowiedziałem przeciw niemu: wszystko co zostało napisane w tej księdze, co prorokował Jeremiasz przeciw wszystkim narodom. Także ich zmuszą do uległości wielkie narody i wielcy królowie, odpłacając im stosownie do ich czynów i uczynków ich rąk”. Z niewoli babilońskiej Izrael został uwolniony przez Cyrusa, króla perskiego. „Aby się spełniło słowo Pańskie, z ust Jeremiasza, pobudził Pan ducha Cyrusa, króla perskiego, w pierwszym roku (panowania jego), tak iż obwieścił on również na**

piśmie, w całym swoim państwie, co następuje: Tak mówi Cyrus, król perski: Wszystkie państwa ziemi dał mi Pan, Bóg niebios. I On mi rozkazał zbudować Mu dom w Jerozolimie, w Judzie. Jeśli z całego ludu Jego jest między wami jeszcze ktoś, to niech Bóg będzie z nim, a niech idzie” – 2 Kron. 36:22-23. „To jednak mówi Jahwe: Gdy dla Babilonu upłynie 70 lat nawiedzę was i wypełnię na was swoją pomyślną zapowiedź, aby was znów przyprowadzić na to miejsce. Jestem bowiem świadomy zamiarów jakie zamyślam co do was – wyrocznia Jahwe – zamiarów pełnych pokoju, a nie zguby, by zapewnić wam przyszłość, jakiej oczekujecie. Będziecie Mnie wzywać, zanosząc do Mnie swoje modlitwy, a Ja was wysłucham. Będziecie Mnie szukać i znajdziecie Mnie albowiem będziecie Mnie szukać z całego serca. Ja zaś sprawię, że Mnie znajdziecie – wyrocznia Jahwe – i odwrócę wasz los, zgromadzę spośród wszystkich narodów i z wszystkich miejsc, do których was rozproszyłem – wyrocznia Jahwe – i przyprowadzę was do miejsca, skąd was wygnałem” – Jer. 29:10-14.

Podobne zapewnienia znajdujemy w Księdze proroka Izajasza 44:21-23

„Pamiętaj na to Jakubie i ty, Izraelu, gdyż ty jesteś sługą Moim, stworzyłem cię, Izraelu, nie zapomnę o tobie. Stałem jak obłok twoje występki, a twoje grzechy jak mgłę. Nawróć się do Mnie, bo cię odkupiłem. Wykrzykujcie niebios, bo Pan to uczynił. Krzyczcie głośno wy, z głębin ziemi, wy góry, wybuchajcie okrzykami radości, ty lesie, ze wszystkimi swoimi drzewami, gdyż Pan odkupił Jakuba i wstawił się w Izraelu!”. Słuchaj, Izraelu, co Bóg mówi do ciebie. „Bo tak mówi Pan, Stwórca niebios – On jest Bogiem – który stworzył ziemię i uczynił ją, i utwierdził, a nie stworzył, aby była pustkowiem, lecz na mieszkanie ją stworzył. Ja jestem Pan, a nie ma innego. Nie mówiłem w ukryciu, ani w jakimś ciemnym zakątku ziemi, nie powiedziałem do potomstwa Jakuba: Szukajcie Mnie daremnie. Ja jestem Pan, który mówi prawdę, zwiastuje co słuszne. Zbierzcie się i przyjdźcie, przystąpcie razem, wy ocaleni z narodów! Nierozumni są ci, co noszą swoje bałwany z drewna i modlą się do boga, który nie może ich wybawić. Zapowiedzcie i przedstawcie sprawę, niech się wspólnie naradzą! Kto od dawien dawna to przepowiedział, kto od dawna zwiastował? Czy nie ja Pan, po za którym nie masz innego Boga! Oprócz Mnie nie ma Boga sprawiedliwego i wybawiciela. Do Mnie się zwróćcie wszystkie krańce ziemi, abyście byli zbawione, bo Ja jestem Bogiem! I nie ma innego. Przysiągłem na siebie, z ust moich wyszła prawda, słowo niezmiennie, że przede mną będzie się zginać wszelkie kolano, będzie przysięgał wszelki język, mówiąc: Jedynie w Panu jest zbawienie i moc. Do niego przyjdą ze wstydem wszyscy, którzy się na niego gniewali. Lecz wszystko potomstwo Izraela uzyska w Panu zbawienie i chlubić się Nim będzie” – Izaj. 45:18-25.

Trzecie wejście do ziemi obiecanej miało nastąpić po rozproszeniu Izraela około 70 roku n. e. , trwającym aż do roku 1948, w którym przyznano Izraelowi wolność powrotu do ziemi obiecanej i uznano państwo Izrael. Od tego czasu wypełnia się proroctwo Jeremiasza 23:5-6, „Oto nadejdą dni – wyrocznia Jahwe – kiedy wzbudzę Dawidowi Odrośl sprawiedliwą. Będzie panował jako król, postępując roztropnie i będzie wykonywał prawo i sprawiedliwość na ziemi. W jego dniach Juda dostąpi zbawienia, a Izrael będzie mieszkał bezpiecznie. To zaś będzie imię, którym go będą nazywać: Pan naszą sprawiedliwością. Dlatego oto nadejdą dni – wyrocznia Pana – kiedy nie będą już mówić: Na życie Jahwe, który wyprowadził synów Izraela z ziemi egipskiej lecz raczej: Na życie Jahwe, który wyprowadził i przywrócił pokolenie domu Izraela z ziemi północnej i ze wszystkich ziem, po których ich rozproszył, tak że będą mogli mieszkać w swej ziemi”. Prorok Jeremiasz odróżnia wyjście z ziemi egipskiej do ziemi obiecanej, oraz wyjście z niewoli babilońskiej. Teraz mówi, że wyjście Izraela miało być z ziemi północnej (z Rosji) i ze wszystkich ziem (narodów). Zatem Izrael mieszka obecnie w swojej ziemi i już jej nie straci. Będzie w niej mieszkał bezpiecznie na wieki.

Przeczytajmy, co jeszcze Pan Bóg mówi przez proroka Jeremiasza 30:18-24

„To mówi Jahwe: Oto przywrócę znowu namioty Jakuba i okażę miłosierdzie nad jego siedzibami. Miasto zostanie wzniesione na swych ruinach, a pałace staną na swoim miejscu. Rozlegną się stamtąd hymny pochwalne i głosy pełne radości. Pomnożę ich, by ich nie ubywało. Przysporzę im chwały, by nikt nimi nie pogardzał. Jego synowie będą tak jak dawniej i jego zgromadzenie powstanie wobec Mnie. Ukarzę natomiast wszystkich jego ciemiężców. A jego władca będzie spośród niego, panujący jego będzie od niego pochodził. Zapewnię mu dostęp do Siebie, tak że się zbliży do Mnie. Bo kto inaczej miałby odwagę zbliżyć się do Mnie

– wyrocznia Jahwe. Wy będziecie moim narodem, a Ja będę Bogiem waszym. Oto nawałnica Jahwe idzie, powstaje burza, spadnie ona na głowy niegodziwych. Nie ustanie pałący gniew Jahwe dopóki nie dokona on i nie urzeczywistni zamiarów swego serca. Przy końcu dni to zrozumiecie”. Czyż możemy wątpić w tak wielkie zapewnienie Jahwe. Słuchaj, Izraelu! Bóg twój Jahwe jeden jest!

JAHWE ZAPOWIADA ODNOWĘ

Czytamy dalej proroctwo Jeremiasza 31:2-9

„To mówi Jahwe: Znajdzie łaskę na pustyni naród ocalały od miecza. Izrael pójdzie do miejsca swego odpoczynku. Jahwe się mu ukaże z daleka. Ukochałem cię odwieczną miłością, dlatego też zachowałem dla ciebie łaskawość. Znow cię zbuduję i będziesz odbudowana, Dziewico-Izraelu! Przyozdobisz się znowu swymi bębenkami i wyjdiesz wśród tańców pełnych wesela. Będziesz znow sadzić winnice na wzgórzach Samarii. Uprawiający będą sadzić i zbierać. Nadejdzie bowiem dzień, kiedy strażnicy znow zawołają na wzgórzach Efraima: Wstańcie, wstąpmy na Syon, do Jahwe, Boga naszego. To bowiem mówi Jahwe: Wykrzykujcie radośnie na cześć Jakuba. Weselcie się pierwszym wśród narodów! Głoście, wychwalajcie i mówcie: Jahwe wybawił swój lud, resztę Izraela! Oto sprowadzę ich z ziemi północnej i zgromadzę ich z krańców ziemi. Są wśród nich niewidomi i dotknięci kalectwem, kobieta brzemienna wraz z położnicą: powracają wielką gromadą. Oto wyszli z płaczem, lecz wśród pociech ich przyprowadzę. Przywiodę ich do strumienia wody równą drogą – nie potkną się na niej. Jestem bowiem ojcem dla Izraela, a Efraim jest moim (synem) pierworodnym”.

Kamiński Henryk
R-
„Straż”